

Symfonie

Malvína Jurečková

čestné uznání v I. kategorii

Moje melodie se táhne již čtrnáct let. Z počátku byla hodně nejistá, tenká, ale postupně sílí a získává na energii a vlivu. Už dávno to není jen řada osamocených tónů, ale je z ní bouře chvil a vjemů tvořící jednu linku. Linku, která je mnou. Netroufám si odhadnout, kolik cizích linek už moje melodie zkřížila. Je jich nespočet, přičemž všechny nějak ovlivnila. Některým po sobě zanechala jediný tón, jiným ukázala nový směr a velkou část jich neustále dotváří. Melodie bez posluchače či záznamu může být sebenádhernější, ale po čase odplyne. Nezbyde po ní více než ticho. Jako by vůbec neexistovala. Ale moje melodie mezi takové nepatří, protože já se proplétám mezi dalšími. Když s někým strávím pasáž, naše melodie se doplní a vytvoří tím hlubší prokreslenější zvuk. Jeho tóny pak doznívají dál a skončí, až přijde ticho. Nevím, kdy se to stane, protože moji melodii nikdo nenapsal. Nejsem nádherná skladba významného umělce, upravovaná a přehrávaná stále dokola pro potěšení diváků. Jsem jen souhrou rozhodnutí a náhod utvářející samu sebe, jak se vyvíjím.

Přestože pluji dál a ještě nenastal čas připravovat se na závěr, poslední dobou pomalu utichám a vytrácím se. Síla mé melodie se ztrácí a část již není pro zbytek světa slyšitelná. Jsou to tóny, které hraji jen pro sebe, abych vůbec hrála dál. Prozatím jen čekám, až přestanu být utlumována, budu mít prostor a energii hrát pro ostatní, abych byla slyšena. Nechci utichnout, protože jakmile se to stane, už se nikdy nerozezním.

Myslím, že většina obsáhlých melodií to teď má podobně jako já. Snažím se pokračovat, a tak se vážu na ostatní linky, které se ale také vytrácejí, takže mizí i mně. O to nepříjemnější je, že řešení je vlastně téměř na dosah. Stačilo by vrátit se zpátky do ruchu mezi ostatní a byla bych zase v pohodě. Vyměňování si energie, rytmu a nových námětů se postupně ze samozřejmosti stalo ceněnou výjimečností. Další věcí, o kterou jsme přišli, je echo. Jsme zvyklí podvědomě prezentovat svou melodii světu a vnímat následné doznění našich vyjádření. Prostory pro ně jsou uzavřené, takže se naše tóny neodrazí a nevrátí se s odezvou. Právě jemné echo přinášející střípky vzdálených melodií, které si většinou ani neuvědomíme, nám utváří aktuální představu o tom, jak zní symfonie.

Vyznat se v symfonii je díky její složitosti velmi těžké, ale přesto se o to snažím už od úplného začátku. Jsem její součástí, takže bych ji chtěla chápat, ale v plném rozsahu ji ještě nikdy nikdo neuchopil. Souhra sta tisíc milionů melodií napříč časem a prostorem dohromady

tvořící jedinou symfonii je velkolepé dílo. Všichni ji utváříme, ať chceme, nebo ne, každou změnou reality. Naše proplétající se melodie tak tvoří síť, která by se dala nazvat existence.

Přestože se sluch dá cvičit, většina nás nedoslechne dál než na cestu vlastní melodie. Nedivím se tomu, protože symfonie nezní zdaleka tak krásně, jak epochálně působí. Je to děsivá a nepříjemná souhra melodií, které jdou každá jiným směrem, a tak se vzájemně ruší. Narážejí do sebe, vzájemně na sebe řvou a soutěživě se překřikují, aby byly více slyšet. Každá melodie si vede vlastní linku za vlastním cílem, který je jen dalším souzvukem a krokem k jinému cíli, aniž by vůbec byla schopná zaznamenat, kolik jiných melodií tím ovlivnila. Rází si cestu dál tvoříc řadu suverénních tónů, které sice zapadají do její linky, ale to neznamená, že taky zapadají do linek ostatních. Jiným melodiím ty tóny můžou připadat nepatřičné nebo až falešné. Samozřejmě že se také snaží o sehranou symfonii, a proto zkouší falešné tóny přehlušit, čímž by napravily jejich existenci. To už pak ale nezní správně jiným melodiím, a tak se vloží do procesu přeřvávání a ruchu. Takto se to táhne dál a dál nevladatelně daleko. Také by se tomu asi dalo říkat *butterfy effect*.

A při tom se všichni jenom snaží o čistý souzvuk. Ať už jen ve své vlastní melodii, nebo v celé symfonii, vždy chceme slyšet krásu. Jenže krásu si každý představí jinak, proto jsou i naše stejné cíle rozdílné. Někdo vidí krásu v jasném rychlém rytmu, někoho uchvátí orientální táhlé prolnutí, a jiný by uvítal ticho. To ovšem nejde spojit všechno dohromady. Co ovšem jde, je otevřít se. Otevřít svoje uši, vnímat linky a touhy ostatních tak, aby je naše melodie agresivně nepřerušovaly, ale jen doplňovaly na cestě za vlastní ideou krásy.